

høre. Men selv om nu saa mange frem-satte Udtalelser har bidraget til, at der neppe er synderligt nyt at fremdrage, har jeg dog syntes, jeg havde en speciel Anledning til at bede om Ordet med Henblik paa det foreliggende Stof, fordi jeg havde den Ære, da Forlystelsesskatten første Gang var fremme i Rigsdagen, at være mit Partis Ordfører her. Ganske vist er Anledningen ringere, end jeg straks havde troet, fordi de Rigsdagsmænd, der hidtil har haft Ordet i denne Sag, ikke har stillet sig sympatisk overfor Forlystelsesskatten, i alt Fald ikke overfor den i den Form, hvori den her foreligger. Her foreligger for Resten det mærkelige Tilfælde, at den højtærede Finansminister og det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), der tidligere har været højtæret Finansminister, har byttet Roller. Den højtærede Finansminister tager, ganske sikkert med megen Uvillie, dette Skatteobjekt frem og søger at skaffe Merindtægt ved Hjælp af en Forøgelse af Forlystelsesskatten, det ærede Medlem fra Æbeltoft advarer imod denne Forøgelse, i alt Fald paa visse Punkter. Dette er ret ejendommeligt, og skønt jeg i den Henseende slutter mig til det ærede Medlem fra Æbeltoft, naar man endelig skal fastholde Forlystelsesskatten, tror jeg dog ikke, man kan sige, det ærede Medlem staar med nogen Glorie, naar der er Tale om dette Skatteobjekt, thi fra første Færd har det ærede Medlem som Finansminister mødt megen Modstand, da han bragte Forlystelsesskatten i Forslag — selv har jeg i alt Fald givet denne Modstand meget stærkt Udtryk —, og det vil desuden vides, at da Loven endelig traadte i Kraft, var det nødvendigt at komme bort fra noget i selve Skattens Udformning, som var aldeles upraktisk; jeg nævner Beskatningen af Oplæsninger og Restaurationsmusik. Men det kan ikke nytte at opholde sig ved selve Skatten, man maa vel regne med, at Staten behøver saa store Midler, at den maa fastholde dette Skatteobjekt. Det vil i det hele taget, naar man undersøger, hvad man fra de forskellige Sider vil bevilge paa de Forslag, der foreligger, vise sig, at samtlige Ordførere har haft Indvendinger, snart mod dette, snart mod hint, der vilde reducere Indkomsten, saa at den højtærede Finansminister med Grund kan sige: Naar de Herrer gør mig det vanskeligere at skaffe Penge, maa De i alt Fald anvise mig andre Kilder at øse af. Det bliver nu Udvalgets Sag at anvise saadanne Kilder. Jeg tror ikke, man fra et

socialdemokratisk Synspunkt kan tvivle om, hvor man skal søge dem — det behøver jeg heller ikke at udvikle her —, men i alt Fald har den højtærede Finansminister Ret til at kræve sig anvist nye Kilder, naar man berøver ham det, han søger at faa ind ved de forelagte Skattelove. Naar man nu endelig skal have Forlystelsesskatten, kan man dog spørge, hvorfor man skal have den stærke Klassificering. Jeg skal nævne et Par Eksempler, der vil vise Uretfærdigheden herved, det er jo ikke Meningen at ville knæsette Uretfærdigheden; hvis man opdager, at en Lov tager fejl, maa man søge at fjerne Fejlene; hvorfor skulde man søge at uddybe dem? Jeg hørte den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Korsgaard) udtale sig — med nogen Overlegenhed, syntes det mig — om saadan folkelig Underholdning som Biograf-forestillinger. Hvad angaar Biograf-forestillinger, skal jeg straks være villig til at erkende, at der findes en hel Del blod-dryppende Romaner, der omsættes i levende Billeder, og det synes, som om disse har et Publikum, navnlig blandt de fattigste; de har maaske ikke megen dramatisk Oplevelse i deres daglige Liv, saa skal de have det gennem Bøger og Billeder, og saa er der Biografteatre, der præsterer den Slags Ting. Jeg anser det for at være i høj Grad uheldigt for den yngre Slægts Opdragelse og beklager, at den Censur, man anvender overfor de Billeder, er alt for mild. Det gælder for Resten ogsaa Censuren overfor anden Underholdning, at man ser igennem Fingre med vovede Ting, medens man kan være meget streng, hvis blot en Ministers Navn anvendes i en Vise, det kan aldrig gaa an. Man maatte, synes jeg, skelne imellem de Biograf-forestillinger, der er af god Art, og dem, der ikke er det, men det er naturligvis ikke muligt, naar man skal beskatte, at komme ind paa denne Klassificering. Jeg vil dog sige, at de levende Billeder giver en Underholdning af meget stor kulturel Betydning for Smaaafolk, og kunde man komme ind paa en Ordning, hvorved man undgik det, der var for nerveophidsende, det uskønne o. s. v., vilde utvivlsomt de levende Billeder være et ganske fortræffeligt Middel til Opdragelse, og jeg vil advare mod at anse det for at være en stakkels Askepot, som man har Lov til at sætte i Skammekrogen. Jeg tror, at de levende Billeder fortjener en bedre Skæbne.

Jeg vil endvidere sige, at jeg forstaa